

Moskouwe regering zijn instructies aan de Spaanse sectie der IIIe Internationale. Het parool van die sectie is dan ook: "voor alles de oorlog winnen, al het andere is bijzaak." "Eén regering, één leger, één vlag" is één van de leuzen der communistische partij.

De regering van de republiek, dat is van Azana en Largo Caballero, één leger, dat is het burgerlijk-kapitalistische leger van de republiek, één vlag, die der republiek. Het laatste is symbolisch! Men heeft in vele plaatsen de rode en rood-zwarte vlaggen van de bedrijven laten verwijderen en er de "éénheidsvlag" voor in de plaats gesteld, d.w.z. de vlag der republiek met de initialen: U.H.P. De militieën en het leger marcheren ook onder deze vlag. Zoals men weet is de betekenis van U.H.P. de volgende: in '34 vormde zich een éénheidsfront op revolutionaire grondslag van alle arbeiders van Asturië als tegenweer tegen de reactionaire Gil Robles-Leroux-regering. De arbeiders veroverden de macht en de z.g. Commune van Asturië werd geboren. Verbond van Proletarische Broeders, U.H.P.! Deze drie letters werden de strijdkreet van het Spaanse proletariaat. De Commune van Asturië werd op gruwelijke wijze door de republiek onderdrukt, duizenden arbeiders, vrouwen en kinderen vielen aan de moordlust van de republikeinse troepen ten offer! U.H.P., de strijdkreet der Asturische arbeiders, met de standaard der burgerlijke republiek te verbinden, dat is wel de grootste hoer die men het Asturische proletariaat kan aandoen!

Het moderne oorlogsmateriaal, door Rusland geleverd, is voor 98 % in handen gekomen van de Valencia-regering, die socialistisch-communistisch-republikeins is. Kameraden die aan het Madrid-front waren wisten mij te vertellen, dat tanks e.d. uitsluitend in handen waren van betrouwbare "republikeinse" manschappen. Al sinds het begin van de Valencia-regering bezig stelselmatig het Aragonfront, waar de grote meerderheid der militieën revolutionair-proletarisch is ingesteld, van het nodige materiaal tot het offensief te onthouden. Zelfs nadat, ondanks grote tegenstand der Aragon-militieën de z.g. militairisatie is doorgedrukt, blijft de Valencia-regering het Aragonfront stelselmatig saboteran, door het alle middelen tot de aanval te onthouden. Talrijk zijn de mannen die zonder vuurwapen aan het Aragonfront zijn, terwijl de magazijnen van Valencia ruim voorzien zijn van geweren. De militairisatie was een technisch-militaire noodzakelijkheid, wij zullen de laatste zijn om dit te ontkennen. Maar de vorm waarin deze militairisatie is doorgevoerd, namelijk het omsmeden van de arbeidersmilitieën tot een burgerlijk-kapitalistisch leger, betrouwbaar instrument in handen van de regering der republiek, dat is een nederlaag temeer voor de Revolutie. Overigens moet ik er bij zeggen, dat wij van dit "ideaal" in Aragon nog heel ver verwijderd zijn. (Welbegrepen: de reorganisatie der militieën, militair en technisch, met een straffere discipline, een centraal commando, etc., dat was noodzakelijk, dringend noodzakelijk. En verder: omdat de arbeiders zelf daartoe niet in staat bleken, knapte de regering het voor hen op. Het kan ons niet verwonderen, dat die regering dat op haar eigen manier deed, en zo alweer wat terrein op de revolutie gewonnen had!)

Om het kort te formuleren: de revolutie verliest voortdurend terrein. Dat wil nog niet zeggen, dat ze verloren is. Het proletariaat is gewapend, heeft een bepaalde macht in de bedrijven. En het lijkt er niet op, dat het zich met een kluitje in het riet zal laten sturen. Maar ontzaglijk sterk is de vijand. Vast staat, dat al slaagt het proletariaat er in het fascisme te verslaan, het dan nog pas aan het begin staat. Zal tegen die tijd het Franse proletariaat zover zijn, dat het de Spaanse revolutie actief kan ondersteunen? Zal het internationaal proletariaat in beweging komen? Alleen daarin kan voor de Spaanse arbeidersklasse redding liggen. Geïsoleerd moet de Spaanse revolutie evenals indertijd de Russische, doodbloeden. Het woord is aan de toekomst.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Sociaal-Geesteswetenschappelijk Instituut

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkløosheid en telkens dieper ontzetting van het productiesapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wesenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

Tiende Jaargang No.10. Juni 1937 No. 2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE- DEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

REVOLUTIE en CONTRA-REVOLUTIE in SPANJE.

De algemeene balans.

"De republikeinse regeering van Valencia heeft, nadat hij er in geslaagd is de anarchistische elementen te overheerschen, zoo niet te elimineeren, en een betrekkelijk gedisciplineerd regelmatig leger te vormen, besloten, dat dezelfde politiek moest worden doorgevoerd in Catalonië. Hij heeft dus de heer Companys en de regeering van de Generalidad aangeraden eindelijk het decreet toe te passen, dat tot daar aan toe een doode letter is gebleven, en dat de ontwapening van de extremisten van de libertaire beweging beveelt. De anarchisten, die in Barcelona de sterksten zijn wat betreft effectieve sterkte en bewapening, en die beschikken over tanks en mitrailleuses, namen oogenblikkelijk hun maatregelen en gingen over tot de individueele ontwapening van de Guardias de Asalto. Onder deze omstandigheden was het, dat de strijd in de straten begon, en zijn eerste resultaten waren zoodanig, dat de regeering meende het op een accoord te moeten gooien met de libertairen en af te zien van ieder plan om hen te ontwapenen. Op dat oogenblik besloot Valencia in principe tusschenbeide te komen door de diensten van de handhaving van de orde in Catalonië in handen te nemen en generaal Pozas met het commando van de geregelde krachten van de Generalidad te belasten. Tegelijkertijd stuurde de republikeinse regeering gemotoriseerde éénheden en gaf aan drie oorlogsschepen bevel zich naar Barcelona te be-geven." ("Le Temps" van 8 Mei.)

De gebeurtenissen in Barcelona hebben een nieuwe fase ingeluid van de strijd tusschen revolutie en contra-revolutie. De leuze van het "anti-fascistische éénheidsfront", van het bondgenootschap tusschen bourgeoisie en proletariaat is op ondubbelzinnige wijze weerlegd, voor allen die zien willen.

Voor het eerst sinds het zich doorzetten van de Volksfront-politiek stonden de beide klassen van de kapitalistische maatschappij weer openlijk tegenover elkaar, voor het eerst werd weer de vraag van de macht in de maatschappij openlijk gesteld.

De strijd om de macht, die op deze wijze in Catalonië inzette, is weer gesust, zonder dat hij tot een definitieve beslissing heeft ge-voerd. De arbeiders hebben zich door hun leidende organisaties laten overhalen de strijd te staken, en zich tevreden te stellen met enkele oppervlakkige tegemoetkomingen.

Ondertusschen hebben zij alle werkelijke voordeel aan de bourgeoisie overgelaten. Deze, die zich meer thuis voelt op het gebied van het op geslepen wijze indringen in de organisaties van het proletariaat en het ondermijnen van de machtsposities van de arbeiders, dan in een openlijke strijd waarin hij zijn contra-revolutionair karakter al te duidelijk moet tonen, heeft de politiek van voor de 5e Mei voortgezet en verscherpt. Hij heeft de geheele regeeringsmacht in zijn handen geconcentreerd en belangrijke economische en militaire posities bezet. Hij heeft een aanvang gemaakt met de ontwapening van de revolutionaire arbeiders en de vervolging tegen hen geopend. Het resultaat van de gebeurtenissen van de 3e Mei is een nog verder terugdringen van het proletariaat door de bourgeoisie.

Maar de strijd is nog niet ten einde, en hij heeft voor het proletariaat niet alleen nadeelen gebracht. De arbeiders zijn teruggedrongen, maar nog niet verslagen. Zij hebben talrijke materiële posities verloren, maar de tegenstelling tegen de bourgeoisie is verscherpt, en dat is de winst. Nog slaagt de bourgeoisie er in met behulp van haar handlangers het grootste gedeelte van het proletariaat te bedotten en het te doen gelooven in de mogelijkheid van een "vrij" en "democratisch" Spanje onder burgerlijk bewind. Maar het wordt haar steeds moeilijker, en de revolutionairen in Spanje krijgen daardoor een steeds dankbaarder arbeidsveld. Wanneer de revolutionairen in Spanje steeds meer vervolgd worden, dan is dat niet alleen een bewijs voor het groeien van de macht van de contra-revolutie, maar ook voor het groeien van het revolutionair bewustzijn.

Men kan geen voorspellingen maken over het verdere verloop van de strijd tusschen revolutie en contra-revolutie in Spanje. Het gevoel van onmacht van het Spaansche proletariaat tegenover de bourgeoisie van alle landen, die het tegenover zich weet, zoodra het openlijk de strijd voor de revolutie inzet, is een belangrijke remmende kracht en wordt door de bourgeoisie met succes benut. Zijn handlangers, de sociaal-democratische en Stalinistische partijen, en zijn onbewuste helpers, de anarcho-syndicalistische organisaties, zullen niet nalaten dit gevoel van de onmacht bij de arbeiders te versterken, door er voortdurend de nadruk op te leggen dat men Franco niet kan overwinnen zonder de hulp van de bourgeoisie. Daartegenover is het belangrijk andere stemmen te hooren, die blijk geven van meer begrip van de werkelijkheid. De "bolsjewiek-leninisten", de Trotzisten, die in oppositie staan tegen de officiële POUM-leiding, vanwege zijn samenwerking met het Volksfront, schrijven in een op de 1e Mei uitgegeven manifest, getiteld "Tegen het fascisme en de burgerlijke reactie: Dictatuur van het Proletariaat!" het volgende: (zie blz.3)

noot 1): "Te Valencia zijn 218 kameraden gevangen genomen, slachtoffers van contra-revolutionaire maatregelen. In het Baskenland worden de anarchistische militanten vervolgd omdat ze zich tot tegenstanders van de viering van de Heilige Week hebben verklaard: alle comité's van de CNT en de FAI die men kon arresteeren zijn in de gevangenis geworpen, en dat zonder er rekening mee te houden, dat deze organisaties hun bloed storten in de heldhaftige strijd tegen het fascisme. Onze goede en moedige kameraad Maroto, "hoofd" van één der colonnes die streed te Malaga, is gevangen gezet omdat hij het recht, dat hij heeft verkregen waar hij duizenden malen zijn leven op het spel heeft gezet aan het front van Andaluzië, heeft gebruikt om het verraad van Malaga aan te klagen. Maroto is zes weken geleden gearresteerd, zonder dat hij zich heeft kunnen rechtvaardigen voor een volksrechtbank. Dagelijks worden tientallen collectieve protesten gericht aan de regeering tegen deze gevangenhouding. Sedert meer dan vijf dagen is Maroto in hongerstaking en dat alleen om te worden berecht."

(zie onder blz.3)

"Wanneer het proletariaat eenmaal de macht in Spanje heeft genomen, zal de solidariteit van het wereldproletariaat zijn verzekerd in een onvergelijkelijk veel grootere mate dan tegenwoordig, terwijl het democratisch imperialisme het hedendaagsche Spanje niet in het minst helpt, daar het vreest dat de arbeiders eens de wapens zullen benutten om te strijden tegen de republikeinsche reactie. Het is zeker dat het Engelsche proletariaat veel meer een Baskisch proletariaat zou helpen, dan het katholieke nationalistische doet, nog daarvan afgezien, dat de reactie van Baskenland de oorlog saboteert en een wapenstilstand voorbereidt over de hoofden van het proletariaat heen.

"Zonder de wereldrevolutie zijn wij verloren" zei Lenin. Dat geldt nog veel meer voor Spanje; maar om het wereldproletariaat tot de opstand te brengen moeten we voorgaan met ons eigen voorbeeld. Om het Fransche proletariaat te doen breken met het Volksfront is noodig de Volksfrontpolitiek van onze eigen leiders te breken en er het Revolutionair Arbeiders Front tegenover te stellen."

De ontwikkeling van de strijd in Spanje hangt af van de verdere ontwikkeling in de geheele wereld, maar ook het omgokoerde is waar. De proletarische revolutie is internationaal, evengoed als de burgerlijke reactie. Ieder proletarisch verzet in Spanje vindt zijn echo -hoe zwak ook- in het overig Europa, iedere opleving van de klassenstrijd hier is een riep onder het hart van de Spaansche strijders. Mag op het oogenblik ook het Spaansche proletariaat worden teruggedrongen, zijn strijd is nog niet verloren, omdat deze slechts een fase is in de internationale proletarische strijd, en deze nog steeds voortgaat. De revolutionaire strijd heeft toppen en dalen; maar voor de revolutionair bewuste arbeiders is het zaak tot het uiterste vast te houden en nooit het doel, de bevrijding van het proletariaat, uit het oog te verliezen en als directe richtlijn voor het handelen te verwaarloozen.

Eerste voorwaarde voor een verdere ontwikkeling van de revolutionaire strijd is echter, dat het proletariaat zich internationaal bewust wordt van de noodzaak hiervan, en daartoe is een opruimen met de ideologie van de organisaties die het aan de Volksfrontpolitiek binden noodzakelijk. Daarom moeten de revolutionaire arbeiders nooit nalaten de rol van het Volksfront steeds opnieuw te ontmaskeren, een taak, waartoe op dit oogenblik ook het ontmaskeren van de rol van de CNT en FAI behoort, die ook - en des te gevaarlijker, omdat ze hetzelfde ontkennen - het Volksfront en daarmee de burgerlijke reactie steunen.

De houding van de CNT vóór de 3e Mei.

Eens te meer heeft de ontwikkeling der gebeurtenissen het bankroet van de anarcho-syndicalistische beginselen gedemonstreerd. Op het oogenblik dat de strijd tusschen proletariaat en bourgeoisie openlijk ontbrandde, heeft de CNT, ondanks het feit, dat hij zelf bij deze strijd direct was betrokken, ondanks het feit, dat militanten uit zijn rijen reeds dagen van te voren duidelijk de kwestie hadden geformuleerd, de kwestie of de arbeiders zich al of niet zouden laten ontwapenen, heeft de CNT zich laten verleiden tot een politiek gesjacher, dat het verzet van de arbeiders de nek heeft gebroken.

bij noot 1) op blz.2: Aldus "Révolution Prolétarienne", naar oorspronkelijke Spaansche bronnen. Maroto is ondertusschen in de eerste dagen van Mei weer vrijgelaten. De voorbeelden van de vervolging van revolutionairen kan men echter willekeurig vermeerderen. -

De CNT is één van de hoofdschuldigen aan de onderdrukking van de opstand, doordat hij het proletariaat, op het oogenblik dat het tegen de democratische reactie in opstand kwam, demoraliseerde. Men kan deze houding van de CNT niet scherp genoeg aan de kaak stellen, want hij bewijst de definitieve breuk van deze organisatie met de revolutionaire klassenstrijd en bevestigt zijn verbinding met het Volksfront en de kapitalistische reactie.

Aan de andere kant moet men zich rekenschap geven van de oorzaken die de CNT tot deze houding hebben gebracht. Want het zou een dwaling zijn te meenen, dat de CNT een plat "verraad" heeft gepleegd, door zich bewust tegen de arbeidersrevolutie te keeren. En het zou een even groote dwaling zijn te meenen, dat zijn houding niet in overeenstemming was met de wil van groote deelen der arbeidersklasse. Het is juist omgekeerd, de CNT bracht niets anders tot uitdrukking dan het verlangen van de groote massa der Catalaansche arbeiders, die tot de dood zullen vechten tegen het fascisme en voor hun bevrijding, maar die de maatschappelijke problemen niet klaar genoeg zien om revolutionaire strijd van reformisme, om burgerlijke democratie van proletarische, om kapitalisme van communisme te onderscheiden. De CNT drukte niet anders uit dan de meening van het weifelmoedige, politiek niet bewuste deel van het proletariaat: en zoomin als men de niet revolutionair bewuste arbeiders voor klasseverraders kan uitmaken, omdat de angst voor Franco hen in hun strijd tegen de "democratische" reactie verlamt, zoomin kan men dit doen met de organisatie die hun opvattingen belichaamt. Veel beter is het, de oorzaken en de motieven van deze houding te leeren begrijpen, om het kwaad niet in zijn uitwerking, maar in zijn wortel te kunnen aantasten.

De CNT, die miljoenen arbeiders in zijn schoot vereenigde, die de eenige revolutionaire organisatie van beteekenis was in geheel Spanje, die na de 19e Juli practisch de geheele Catalaansche arbeidersbevolking tot zijn aanhangers kon tellen, is toch nooit een werkelijke klasse-organisatie geweest. De CNT, die steeds alle politiek heeft zich zoo verward in partijpolitiek en regeeringsgesjacher, dat zij or als revolutionaire organisatie aan te gronde is gegaan. De tegenspraak tusschen zeggen en doen schijnt reusachtig, maar is slechts oppervlakkig. Het verwijt van buitenlandsche anarchisten, dat de CNT zijn anarchistische beginselen heeft verraden is misplaatst. De CNT kon niet handelen volgens beginselen die geheel werkelijkheidsvreemd zijn, zij moest zich aansluiten bij één van de bestaande strijdende machten, proletariaat of bourgeoisie. En juist haar anarchistische beginselen, haar illusie, dat zij de organisatie was die de strijd van de arbeiders belichaamde, deed er haar van af zien de werkelijke klasse-organisatie voor te bereiden; zoo werd zij gedreven in de armen van de bourgeoisie en vond haar ondergang als revolutionaire klassenstrijd-organisatie.

"De Syndicalist" van 29 Aug. '31 schreef:
"Er is in het nationaal comité van de CNT een aantal strijders dat niet geloof, dat de CNT in zijn tegenwoordige staat klaar is om de productie over te nemen; zij zouden tijd willen, veel tijd, om de CNT beter te organiseren"

Deze uitlating is karakteristiek voor de geheele anarcho-syndicalistische beweging, tot op dit oogenblik toe. In de oogen van de Spaansche anarcho-syndicalisten is het communisme een zaak van het overnemen der productie door de CNT, van het beheer van het economisch leven door de syndicaten; niet het werk van de arbeidersklasse als geheel, door middel van zijn eigen radenorganisaties.

Deze opvatting, die logisch is in een vakbeweging, die door de bijzondere omstandigheden strijdbaar bleef en niet reformistisch ontaardde, is daarom niet minder in strijd met de werkelijkheid. Hij is de feitelijke grond dat de CNT voor zijn revolutionaire taak te kort schiet.

Hoezeer die opvatting het geheele denken en handelen van de CNT beheerscht, zoo dat hij zelfs de geringste schim van een werkelijke klasse-politiek vernietigt, blijkt duidelijk uit het materiaal dat de CNT naar aanleiding van de gebeurtenissen in Catalonië heeft uitgegeven. Wij willen hier verwijzen naar een Duitsch Informatiebulletin van de AIT of IAA (Internationale van Anarcho-syndicalistische Arbeidersassociaties) uitgegeven op 11 Mei '37. Hier wordt gezegd:

"Wij moeten echter ook inzien, dat één der beide vakvereenigingsrichtingen - CNT of UGT - alléén niet in staat zou zijn om deze arbeid (n.l. het "voorwaarts schrijden naar concrete vormen van het vrije socialisme") te volbrengen. Evenmin kan ieder der beide richtingen onafhankelijk handelen. De UGT kan zich niet aan de CNT opdringen, maar ook het tegendeel is onmogelijk. Dat zou de burgeroorlog beteekenen. Er kunnen ook geen 2 productievormen naast elkaar bestaan. De arbeiders in de fabrieken hebben de oplossing gevonden in de practische samenwerking van beide richtingen. Dit moet op nationale maatstaf gebeuren. Als wij voor de uitbreiding van de industrie-federaties en het verbond CNT - UGT werken, zullen we de grondslagen voor een nieuwe Iberische economie leggen, die wezenlijk verschilt van alle vroegere sociale experimenten, die een uitdrukking van de eigen kenmerken van ons volk is."

De CNT ziet dus de oplossing voor de verschillen tusschen sociaal-democratie en anarchisme in een éénheidsfront der organisaties, die echter aan de doeleinden van deze organisaties natuurlijk niets kan veranderen. Wat voor politiek moet dit éénheidsfront nu voeren, sociaal-democratische of anarchistische? Of moet hij tusschen beide richtingen doorschipperen? De sociaal-democratie denkt, in haar meest "revolutionaire" oogenblikken, misschien nog eens aan een algemeene nationalisatie van de productie, terwijl ze in de practijk iedere verandering in de vorm van het economisch leven saboteert. De anarchisten zijn principieel gekant tegen iedere "staatsmacht" en willen de productie onder beheer van de vakvereenigingen brengen, als uitdrukking, naar zij meenen, van de zelfstandige arbeidersmacht. Een compromis tusschen zelfstandige arbeidersmacht en sociaal-democratie is echter onmogelijk, en het compromis tusschen UGT en CNT heeft dan ook niet dit karakter. Het beteekent niets anders, dan dat de CNT concessies doet aan de sociaal-democratie, door de bestaande burgerlijke "democratie" niet te bestrijden. Het gevolg is, dat de vakvereenigingsorganisaties, toch reeds bureaucratische apparaten, in zeer korte tijd geheel met de staat vergroeien en zich volkomen van de arbeiders vervreemden, waarna zij vanzelf als overtollige ballast wordt opgeruimd. Zoo blijkt het compromis tusschen CNT en UGT niet een compromis te zijn tusschen sociaal-democratie en anarchisme, maar een volkomen overwinning van de eerste, dat is van het burgerlijk conservatisme.

Maar de CNT kan dat niet inzien. Want volgens haar is het reeds socialisme als de vakvereenigingen de productie in beheer nemen. Wat zou men zich dan nog druk maken over politieke richtingen? De productie onder gemeenschappelijk beheer der syndicaten, dat is tegelijk het begin en het einde der revolutie. Dat is communisme volgens haar. Al de rest is een kwestie van technische organisatie, en niets meer. Dat voortdurende praten over politieke standpunten staat maar de éénheid in de weg, en daarom: Weg met alle politiek! Gemeenschappelijk beheer door de vakver-

eenigingen! Als de sociaal-democraten nu maar willen, wel, dan is immers de zaak gezond? Dan zijn zij immers, al mogen zij dat ook nog zoo verafschuwen, inderdaad anarchisten geworden? Dan hebben zij immers dat verwezenlijkt wat de anarcho-syndicalisten zich steeds als doel voor ogen stelden en is het vrije communisme daar?

De anarchisten begrijpen niet, dat revolutionaire klassemacht iets heel anders is. Zeker is de éénheid van de arbeidersklasse noodig, maar juist de schijnéénheid van het compromis der organisaties verhindert het tot standkomen der revolutionaire klasse-éénheid. Er is geen éénheid mogelijk tusschen sociaal-democratische opvattingen, die de macht in de maatschappij willen geven aan een burgerlijke regeering, die de arbeiders willen ontwapenen, die, als het maar even mogelijk is, de collectivisaties ongedaan willen maken, en de revolutionaire opvattingen, die alle macht aan het proletariaat! als uitgangspunt nemen. Wanneer de arbeidersklasse zich in een revolutionaire strijd organiseert, dan is dat niet om de macht aan een Volksfrontregeering af te staan en zich door deze te laten ontwapenen, maar om alle macht in eigen handen te houden.

De organisaties, de partijen zoo goed als de vakverenigingen, belichamen de verschillende politieke stroomingen die in de arbeidersklasse bestaan en die betrekking hebben op de binnen het kapitalisme ten opzichte van de bourgeoisie te voeren politiek. In een revolutionaire strijd krijgen de arbeiders echter andere problemen op te lossen; en zij moeten dit doen op de basis van de concrete eischen van het oogenblik. Hiervoor is een totale geestelijke omwenteling in de hoofden van de arbeiders noodzakelijk; de oude organisaties, die de ideeënstrijd verstarren tot een strijd tusschen overgeleverde dogma's, staan deze verheldering in de weg. Ook daarom moeten de arbeiders zich van hen los maken, want zij bedreigen de revolutie evenzeer geestelijk als door hun materiële invloed. In plaats van het compromis tusschen UGT en CNT moet worden gesteld de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!** De arbeiders moeten hun macht rechtstreeks uitoefenen, niet langs de omweg van een bureaucratie, die zich van hen vervreemt. Hun geestelijke bevrijding van de banden van het kapitalisme moet eveneens hun eigen werk zijn, deze kan niet gebeuren door twisten of accoorden in de bureaucratische bureaux.

Daarom zijn de revolutionaire opposities zoo belangrijk; niet alleen omdat zij de eenigen zijn die min of meer klaar een revolutionair standpunt verdedigen, maar ook, omdat zij de verstarrende invloed der oude organisaties doorbreken. Zij zetten de strijd der organisaties om in een strijd der opvattingen, die niet langer kunnen worden beoordeeld naar hun herkomst, maar alleen naar hun waarde voor de revolutie. Zij belichamen, ook daar waar zij te kort schieten, de geestelijke bevrijdingsstrijd van het revolutionaire proletariaat.

"Met een heldere kijk op de mogelijkheden van het oogenblik verklaarde de CNT, dat zij van een oogenblikkelijke verwezenlijking van haar eigen doel, het vrije communisme, afzag. Toch zette zij zich in voor de collectivisatie van de groote en middelgroote bedrijven door de arbeidersvakverenigingen en voor de steeds verdere vervanging van de oude staatsinstellingen door nieuwe, economische, politieke en culturele organen onder controle der arbeiderssyndicaten. Daar de CNT zich reeds vóór de 19e Juli bewust was, dat zij alléén deze taak niet zou kunnen vervullen, proclameerde zij als middel tot het bereiken van deze oogenblikkelijke doeleinden het revolutionaire verbond van de anarchistische en de socialistische vakverenigingen, d.w.z. tusschen CNT en UGT."

(Uit het zelfde bulletin IAA)

"Wij zien de dingen zoo als ze zijn, zonder bril, zonder doctrinaire vooroordeelen. Het gaat om een revolutie, en niet om geleerde discussies

over dit of dat beginsel. Beginselen mogen niet strenge geboden zijn maar bruikbare vormen voor het beheerschen en het vormen van de werkelijkheid. Garandeert dit, ons platform, de oprichting van het zuivere vrije communisme op de dag na de revolutie? Zeker niet. Maar het garandeert de vernietiging van het kapitalisme en de vernietiging van zijn steunpilaar, het fascisme. Het Garandeert de oprichting van een proletarisch democratisch regiem zonder uitbuiting en zonder klassevoorrechten, en een breede toegangspoort tot een vrije maatschappij in de uitgebreidste zin."

(uit hetzelfde Bulletin)

Ziehier de anarchistische verwarring op zijn grootst. Wat zijn nu volgens de CNT of IAA de concrete vooruitzichten van deze strijd? Niet het vrije communisme. Maar wel: vernietiging van het kapitalisme, instelling van een proletarisch democratisch regiem zonder uitbuiting en zonder klassevoorrechten. Maar als dat dan nog geen vrij communisme is, wat is het dan wel?

Wij hebben altijd gemeend, dat als het kapitalisme was vernietigd, de uitbuiting opgeheven, de klassen verdwenen (want zonder klassevoorrechten geen klassen), de proletarische democratie verwezenlijkt, wij hebben altijd gemeend, dat wij dan het communisme zouden hebben bereikt. Blijkbaar hebben we ons vergist. Of - zou de CNT met proletarische democratie, opheffing der uitbuiting e.d. wat anders bedoelen dan wij?

Het antwoord is duidelijk, zie de practijk. De verwezenlijking van wat de IAA even hooger een "minimum-program" noemt, kunnen we aan de practijk toetsen.

Proletarische democratie? Bedoeld is: evenredige vertegenwoordiging der vakverenigingsrichtingen in de regeering, dus verhindering van de revolutionaire éénheid door middel van de éénheid in schijn geleverd door het compromis en de concurrentiestrijd der meestersfracties.

Opheffing van het kapitalisme? Bedoeld is: het uit hun functie zettten der kapitalisten, echter zonder dat de economische macht over de bedrijven in handen der arbeiders komt.

Opheffing der klasse-bevoorrechtiging? Bedoeld is: de arbeidersorganisaties mogen naast de burgerlijke in de regeering vertegenwoordigd zijn en het arbeidsloos inkomen van de bezitters blijft gehandhaafd.

Opheffing der uitbuiting? Bedoeld is: opheffing der uitbuiting door de privaatkapitalisten, het geven in beheer van de productie aan de syndicaten. Waar de syndicaten echter bureaucratische organisaties zijn, waar op de arbeiders niet de geringste invloed hebben (de practijk heeft dat ook in Spanje al voldoende bewezen, zie de artikels in PIC nrs. 4 en 5), beteekent dit, dat de arbeiders het beschikkingsrecht over product en productiemiddelen uit handen geven aan een bureaucratische organisatie, die hen vreemd is. Dat beteekent, dat een over hen heerschende laag beschikt over het door de arbeiders vervaardigde product, en dit naar haar inzichten verdoelt. Dat beteekent, dat de arbeiders worden uitgebuit door de vakverenigingsbureaucratie inplaats van door de privaatkapitalisten. Dit leidt noodzakelijk ook tot een nieuwe staatsheerschappij, omdat nu éénmaal geen overheersching zonder staat kan bestaan.

Dat zijn de prgrampunten, zooals die in concrete gevallen door de CNT zijn uitgewerkt. Is dit haar minimum-program, dan heeft zij gelijk, dat het nog geen vrij communisme is, Maar dan heeft zij ongelijk met te zeggen, dat het de "toegangspoort tot het vrije communisme wijd openzet".

Kapitalisme en communisme zijn begrippen, die de CNT blijkbaar niet uit elkaar weet te houden. En haar heele handelswijze draagt hiervan het stempel. Overal heeft zij het over, dat zij de proletarische democratie

wil verwezenlijken. En daartoe sluit zij het éénheidsfront met de UGT, waarvan zij zelf schrijft, dat hij:
"in Catalonië niet had bestaan en pas na de 19e Juli werd geschapen als toevluchtsoord voor bepaalde bevoorrechte arbeiderslagen en van het geheele kleinburgerdom." (Zelfde Bulletin)

En met behulp van deze organisatie wil zij de proletarische democratie instellen, het kapitalisme vernietigen, de uitbuiting opheffen, de bevoorrechtting der klassen afschaffen!

"De in het land overgebleven kleine en middel-bourgeoisie, de beroeps politici, parlementariërs, beampten van reformistische arbeidersorganisaties en vooral de communisten leidden echter een steeds actiever wordende politiek tot herstel van de oude verhoudingen in. Het corrupte burgerlijke parlementarisme werd als ideaal van het strijdende anti-fascistische volk voorgesteld. Een groot offensief tegen de revolutionaire comité's begon, die samengesteld uit CNT en UGT of deze beide vakverenigingen en de anti-fascistische partijen, alle wezenlijke functies van het openbare leven hadden overgenomen ..." (Zelfde Bulletin)

De contra-revolutie, in de vorm van resten der bourgeoisie, beroeps politici, parlementariërs, beampten van reformistische arbeidersorganisaties, communisten, dus: Esquerra, PSUC, UGT, viel hier dus de revolutie aan, belichaamd in revolutionaire comité's bestaande uit vakverenigingen en partijen, dus: CNT, FAI, UGT, PSUC, Esquerra.

Wat zijn nu toch de Stalinisten, sociaal-democraten en burgerlijken, revolutionair of contra-revolutionair? Blijkbaar zijn ze revolutionair in de comité's, en contra-revolutionair in de regering. En toch voeren ze in beide dezelfde politiek....

Het is trouwens bekend, dat de anarchisten voortdurend concessies hebben gedaan aan wat ze zelf als contra-revolutie betitelen.

"De CNT ... offerde aan de anti-fascistische éénheid menige eisch die door de revolutionaire arbeiders als onaantastbaar waren beschouwd. De massa's van de CNT bewaarden de discipline en beten op de tanden." (Zelfde Bulletin)

Hier gaat het om de vernietiging van de macht der anarchisten in het gebied aan de Fransche grens, de onmiddellijke voorbereiding tot de contra-revolutionaire aanval. De anarchisten gaven hier terwille van de "éénheid" één der belangrijkste posities prijs, sneden zichzelf de verbinding met het Fransche proletariaat af. Terwille van een "éénheid" die slechts bestaan kon in de absolute nederlaag van éénder partijen, die van het strijdende proletariaat! En dat, terwijl de anarchisten zelf verklaren:

"Voor de revolutionaire arbeiders van Spanje had de verdediging tegen het fascisme alleen zin als gelijktijdige strijd tegen het kapitalistische regiem." (Zelfde Bulletin)

Maar we hebben het al eenige malen gezegd: de tegenstrijdigheden tusschen deze uitlatingen, tusschen spreken en handelen, zijn slechts schijnbaar. In werkelijkheid is er overeenstemming, omdat de anarchisten nu genmaal onder kapitalisme en communisme, revolutie en reformisme, wat anders verstaan dan wij. Bij hen is de revolutie niet meer dan een éénevoudige overname van de productie door de CNT, en communisme niets anders dan het beheer der productie door de vakverenigingen. Legt men deze maatstaf aan, dan verkrijgt het terugaan van de CNT slechts het karakter

van onbeteekenende concessies, terwijl het in werkelijkheid een volledige capitulatie voor de reactie beteekent.

De houding van de CNT tijdens de Mei-dagen.

Na dit alles, hoeft de houding van de CNT tijdens de Meidagen geen verwondering meer te wekken. Wij hebben in PIC nr.7 het scherpe manifest afgedrukt, dat de anarcho-syndicalistische jeugd heeft gericht aan het Catalaansche proletariaat om de politiek van het Volksfront aan te klagen. Hier hebben we te maken met een deel der anarchistische beweging, die zich middenin de revolutionaire strijd bevindt, en de tegenstelling tusschen revolutie en contra-revolutie scherp ziet.

Met de officiële CNT staat het heel anders. Zij is in de loop der maanden uitgegroeid tot een deel van het regeringsapparaat. Haar comité's zijn een regelmatig functionerend deel van de tegenwoordige staat. Haar mannen zitten in de ministeries, in de hooge legerfuncties. Maar ze zitten daar niet (natuurlijk niet) als uitvoerders van de wil van de arbeiders, maar als agenten van het heerschende regiem. De regeringscrisis in Catalonië, de benoeming van een generaal van het leger tot hoofd der Catalaansche militietroepen, de poging tot bezetting der telefooncentrale, hadden voor haar slechts de betekenis van incidenten. Zij verzette zich tegen deze pogingen, keurde het verzet van haar aanhangers tegen deze maatregelen goed. Maar verder ging zij niet, zij begreep niet, dat deze maatregelen slechts een onderdeel waren van de grootscheepsche poging van de bourgeoisie om de arbeidersklasse te ontwapenen. De anarchisten kregen "voldoening" doordat enkele "provocateurs" werden afgezet en een ander officier met de handhaving van de orde in Catalonië werd belast. En prompt riep de CNT op het verzet te staken. Het incident was gesloten. - de contra-revolutie had gezegevierd. Maar dat laatste wist de CNT niet.

"Wij zijn gemachtigd te verklaren, dat noch de CNT, noch de FAI, noch welke andere verantwoordelijke organisatie dan ook, die van deze beide afhangt, het anti-fascistische éénheidsfront heeft gebroken of daartoe eenigerlei poging heeft ondernomen. De vakverenigingen en de anarchistische organisaties werken verder met volkomen loyaliteit, zooals tot nu toe, met alle andere politieke en syndicale deelen van het anti-fascistische front samen. Bewijs daarvoor is, dat de CNT verder aan de regering van de republiek evenals aan de Generalidad van Catalonië meewerkt, evenals ook in alle gemeenten."

"Toen het conflict in Barcelona werd verwekt, hebben de CNT in regionale en nationale maatstaf alles gedaan om het conflict zoo snel mogelijk op te kunnen lossen. Op de tweede dag van het conflict kwamen in Barcelona aan de secretaris van het nationale comité van de CNT en de minister van justitie, eveneens een bekend lid der CNT; deze deden alles wat menselijkerwijs mogelijk was om de broederstrijd te doen ophouden. Buiten de stappen, die ze bij de verantwoordelijken der andere politieke sectoren ondernamen, richtten ze tot de bevolking van Barcelona roedvoeringen, die de geheele wereld heeft gehoord; deze moet erkennen, dat uit hen slechts ernst en wil tot de éénheid in de actie tegen de gemeenschappelijke vijand, het fascisme, spreken."

"De secretaris van het nationale comité, Mariano Vasquez, zei in zijn rede voor de microfoon van de Generalidad op de 4e Mei het volgende: 'Wij moeten onmiddellijk ophouden met dat wat hier gebeurt. Wij moeten ophouden, opdat onze kameraden aan het front weten, dat wij ons de werkelijkheid van het tegenwoordige oogenblik voor oogen hebben gehouden, en

opdat zij weten, dat wij bereid zijn ons onmiddellijk te verzoenen. Geen oogenblik mag dit gevoel van onzekerheid in het achterland bestaan, mag het fascisme hoop hebben. Houdt op met vuren, kameraden! Maar niemand, niemand, mag deze wapenstilstand ertoe gebruiken posities te veroveren. Wij zijn hier vereenigd en zullen zoolang discuteeren als noodig is, maar we zullen de oplossing vinden, een accoord tusschen allen, omdat het onze plicht is, omdat de drift tot zelfbehoud het ons gebiedt, dat over dit punt alle anti-fascistische krachten het eens worden. Wij die hier vereenigd zijn, en in het bijzonder het executief comité van de UGT en het nationaal comité van de CNT, wij zijn met de grootste spoed hierheen gekomen, om de moeilijke situatie, waarin Barcelona zich bevindt, te beëindigen, en wij komen met het doel, het gemeenschappelijk te vinden, opdat een eind wordt gemaakt met dat wat, wij herhalen het, alleen de gemeenschappelijke vijand, het fascisme, kan helpen." (Duitsch Informatie Bulletin der CNT - FAI, nr. 44, 10-5-'37).

"Houdt op met vuren, kameraden!" Zoo spreekt de anarchistische voorman uit het gebouw van de Generalidad, dat belegerd wordt door de revolutionaire anarchistten. "Houdt op met vuren! Wij zullen zoolang discuteeren, tot revolutie en contra-revolutie een accoord hebben gesloten!"

"De (syndicalistische) pers heeft verscheidene oproepen tot het weder opnemen van de arbeid gepubliceerd. De door de radio aan de syndicaten gerichte nota's waren niets anders dan oproepen tot ernst en bevrediging der geesten."

"Een verder bewijs daarvoor, dat de CNT niet het anti-fascistische éénheidsfront wilde breken, bestaat daarin, dat zij op de 5e Mei de vorming van een nieuwe Catalaansche reegring mogelijk maakte, waaraan de secretaris van het districtscomité van de CNT zelf deelneemt."

"Wij zijn verder gemachtigd te verklaren, dat de CNT en de FAI in geen enkel geval de openbare macht, noch de inrichtingen van de staat of de Generalidad hebben aangevallen. Van geen enkele plaats, waarvoor leden van de CNT verantwoordelijk waren, is een "eerste schot" gevallen."

"De verantwoordelijke mannen van het autonome gebied, die aan het hoofd van het ministerie van oorlog staan, hebben bevelen aan alle krachten gegeven, die van dit ministerie afhangen, dat zij op geen enkele wijze in het conflict mogen ingrijpen. Zij hebben er ook over gewaakt, dat deze bevelen werden doorgevoerd."

"De verantwoordelijke kameraden van het Catalaansche verdedigingscomité van de CNT-FAI gaven het parool uit, dat niemand zich uit de districten mocht verwijderen, en niemand op provocaties mocht antwoorden; bevelen, die eveneens overal werden doorgevoerd."

"De districtscomité's van de CNT-FAI hebben verder het parool uitgegeven, dat in geheel Catalonië zich niemand mag bewegen en de orde nergens mag worden verstoord."

"Toen het er om ging, het normale leven van de stad weer te herstellen, waren de CNT en de FAI de eersten, die hun medewerking aanboden, de eersten, die het parool tot het stopzetten van het vuren gaven. Toen de centrale regeering besloot de orde zelf in handen te nemen, was de CNT de eerste, die haar krachten aan de openbare orde ter beschikking stelde. Toen de centrale regeering besloot krachten naar Barcelona te sturen, om de politieke elementen, die zich aan de contróle onttrokken, te bewaken, was de CNT weer de eerste, die in alle Catalaansche districten de doortocht van deze krachten vergemakkelijkte en mogelijk maakte,

zoodat deze in Barcelona kwamen. (Zelfde Bulletin)

Arbeidersdemocratie! De leuze van de CNT. Gegarandeerd door zijn program, en door zijn bondgenootschap met de UGT. Maar de werkelijkheid? Ministerconferenties, oproepen tot het staken van de strijd, verbod om zich te verplaatsen, troepen naar Barcelona, bewaking van de "elomenten", die zich aan de contróle onttrekken". En de arbeiders: gehoorzamen aan de parolen, en afwachten wat Mariano Vasquez, Caballero, enz., bediselen. En dan: gehoorzamen! Geen oppositie, althans geen strijd. Discuteeren. Zoo verdedigt de CNT de arbeidersdemocratie! Zoo verdedigt zij de revolutie!

Maar alweer, het is de logische consequentie van de geheele ontwikkeling van de CNT en van haar opvattingen. Als arbeidersdemocratie is: evenredige vertegenwoordiging der organisaties, dan moet het compromis met de UGT ten koste van alles worden gered. Een CNT-generaal, Mariano Vázquez heeft opgeroepen de strijd te staken. Hij is CNT-man, dus: hij vertegenwoordigt het Catalaansche proletariaat. Waar bemoeien de arbeiders zich nog mee? Hun vertegenwoordiger discuteert met Caballero, dus zijn hun rechten gewaarborgd. Ga rustig naar huis. Mariano Vasquez zal de democratie en de revolutie redden.

In het één dag later verschenen bulletin van de IAA, waaruit we reeds verschillende dingen hebben aangehaald, krijgt men een enigszins andere indruk van het verloop van de gebeurtenissen, hoewel de concrete feiten hetzelfde blijken. Maar terwijl in het manifest der CNT-FAI deze organisaties zich volkomen van de opstand desolidariseeren, schrijft het bulletin der IAA:

"De 5e Mei bewees echter in Barcelona opnieuw, wat het Catalaansche anarcho-syndicalisme is. Evenals op de 19e Juli, werd ook op deze dagen een totale mobilisatie van de arbeidersbevolking van de stad doorgevoerd. Deze beweging was een plebisciet op straat. Alle arbeiderswoonwijken van de stad waren in één slag in vestingen van de CNT veranderd.... De woonwijken van de proletarische massa's van Barcelona staan heden aan de zijde der CNT als altijd."

Ondertusschen worden ook hier dezelfde feiten van de oproepen aan de arbeiders tot het neerleggen van de wapenen herhaald. En weer uit zich in dit citaat, dat de anarcho-syndicalisten niet in staat zijn de klassenstrijd als klassenstrijd te zien, maar alleen als strijd voor deze of gene organisatie. Hoewel zij zelf constateert, dat:

"waar in deze stadsgdelen (n.l. de arbeiderswijken) kazernes of wachten van de politie en de republikeinsche en marxistische milities aanwezig waren, plaatsten deze zich hetzij, zooals de politie in Sans en San Gervasio aan de zijde der arbeiders, of zij verklaarden zich neutraal, zooals de soldaten van de communistische kazerne in Sarria ... De oude politie, de marxisten en de republikeinen daarentegen hadden de burgerlijke woonwijken in de stad bezet, waar de door hen vertegenwoordigde deel der bevolking zetelen." (Zelfde Bulletin).

De gevolgen van de liquidatie.

De CNT heeft de strijd in de straten van Barcelona met alle macht helpen liquideeren. Ziehier, hoe de IAA in het reeds vaak aangehaalde Bulletin de resultaten van de liquidatie beoordeelt.

"Op de avond van de 5e Mei werd een nieuwe Catalaansche regering gevormd. Zij is samengesteld uit een vertegenwoordiger van de CNT, van de UGT, van de links-burgerlijken en van de kleinboeren ieder. Nadat het vuur overal was opgehouden en de barricaden op bevel van het comité der CNT en FAI voor het grootste deel weer waren afgebroken, greep ook de regering van Valencia in. Er kwamen in Barcelona 5000 man nieuwe Guardia de Asalto aan, die, - zoo wordt gezegd - de tot dusverre bestaande Catalaansche politie moest aflossen. Zooals het in het autonomie-statuu van Catalonië voor het geval van binnenlandsche onrust is bepaald, nam de centrale regering bovendien voorloopig de contrôle van de openbare in Catalonië. De minister Aiguade en de politiechef Rodriguez Salas zijn uit hun functies gezet. Twee uitgesproken vijanden van de revolutionaire arbeiders, voor wie "handhaving van de openbare orde" gelijkbeduidend was met uitroeiing van de CNT en de FAI, zijn daardoor uitgeschakeld. De door Valencia benoemde nieuwe verantwoordelijken voor de openbare orde, waaraan nu de politiekrachten en de anti-fascistische contrôlepatrouilles zijn onderworpen, verzekeren, hun taak onpartijdig te willen vervullen. De komende weken zullen het toonen."

Wel is de macht der arbeiders sterk verankerd als hij afhangt van de benoeming van een paar politie-officieren. De arbeiders benoemen hun eigen commandanten! is altijd een leus geweest van de anarchisten. Maar nu benoemen de commandanten hun ondergeschikten. Laten we hopen, dat zij hun taak onpartijdig zullen vervullen. Zij hebben het beloofd, dus het is niet meer dan billijk. (Zouden Aiguade en Salas dit dan niet hebben beloofd?) "De komende weken zullen het toonen." Maar ... reeds de zesde Mei heeft het getoond! Op dezelfde bladzijde van hetzelfde bulletin kunnen we lezen:

"Nog nadat de CNT en UGT op de morgen van de 6e Mei een gemeenschappelijke oproep tot het wederopnemen van de arbeid hebben gedaan, bestormden communisten en politie het ledersyndicaat van de CNT, waar ze de geheele inrichting kort en klein sloegen, andere syndicaten, zooals Gezondheid en Distributie werden eveneens aangevallen en door de beschieting bijna verwoest. Bij massa's werden in de binnenstad kameraden van de CNT-FAI ontwapend en gevangen genomen, hoewel ze als alle andere anti-fascistische elementen gemachtigd zijn tot het dragen van wapenen. In de arbeiderswijken van de stad echter traden de gewapende proletariërs energiek op tegen die politiekrachten, die zich tegen de arbeiders hadden gekoerd. Zoo gaf zich b.v. na een heftige strijd een kazerno van de Guardia Civil over en 400 man politie vielen als gevangenen in handen van de CNT. In hun kazerno vond men monarchistische en fascistische kenteekenen. Desondanks behandelde men de gevangenen menschelijk en liet ze, evenals alle andere door de arbeiders ontwapende en gevangen genomen politiemensen, na de wapenstilstand weer vrij."

Voor dit optreden van de CNT is maar één woord te vinden: misdadig. De arbeiders, die de kazernes van de Guardia Civil, deze keurtroepen van de reactie, steeds de wreedste vijanden van het proletariaat, bestormden, hebben dit zeker nietgedaan om hen later weer de vrijheid te geven. Zij hebben hen in goed vertrouwen uitgelovd aan de CNT en deze heeft deze gewapende monarchisten en fascistien weer vrijgelaten! Zeker zitten ze nu weer in de kazernes. Is dit de prijs, waartegen de CNT zijn ministerzetel meende te moeten koopen?

Ondertusschen zijn kameraden van de CNT-FAI bij massa's ontwapend en gearresteerd! En dat feit beschouwt de CNT als zoo'n bijkomstigheid, dat

hij zegt, "de komende weken te willen afwachten om de onpartijdigheid van de nieuwe commandant vast te stellen!" Heeft de CNT het niet aan zichzelf te wijten, als ze na deze jammerlijke houding door de bourgeoisie als oud vuil opzij wordt geschoven? En heeft de arbeidersklasse daar veel bij verloren?

De verklaring voor dit optreden van de CNT is niet anders dan de angst voor Franco. De angst voor Franco doet haar al het andere vergeten, brengt haar er toe zichzelf en de arbeidersklasse uit te leveren aan een "democratie", die niets liever wil dan de oorlog likvideeren en het met Franco op een accoordje gooien. Het is dezelfde "democratie", die de wapenen onthoudt aan het front van Aragon, die revolutionaire arbeiders in de gevangenis werpt en de verrader van Malaga de hand boven het hoofd, die, bij monde van Prieto reeds in de eerste dagen van de burgeroorlog een beroep deed op "de eer en het geweten" van Franco, opdat hij de strijd zou staken! Dezelfde "democratie", die vóór de 19e Juli de pogingen tot sociale revolutie saboteerde, de Guardia Civil op de arbeiders liet schieten, die de komst van Gil Robles en Lerroux mogelijk maakte, en zich niet verzette tegen de opstand van de 19e Juli. Het is dezelfde "democratie", die de reactionaire corpsen van de Guardia Civil handhaaft en opnieuw organiseert, die de fascistische spionnen in bescherming neemt (2). En deze "democratie", de bondgenoot van het internationale kapitaal, wil men de macht geven uit angst voor een overwinning van Franco? Deze "democratie" was en is de belichaming van de contra-revolutie. De arbeiders moeten tegen hem dezelfde tegenstand bieden als aan de officiële fascistien, of zo zijn op genade of ongenade aan de zwartste reactie overgeleverd. Er is maar één hoop, één mogelijkheid voor de Spaansche arbeiders: de onverzoonlijke, revolutionaire strijd tot het einde toe. Dat heeft de CNT vergeten!

In het bulletin nr.45 van 24-5-'37 doet de CNT ineens een belangrijke ontdekking over het karakter van de nieuwe regering:

"Reeds sedert maanden was duidelijk waar te nemen, dat de groote arbeidersorganisaties (CNT en UGT) uit de leiding van de openbare dingen moesten worden uitgeschakeld. De verkapte contra-revolutie eischte het, en de buitenlandsche machten, wier trouwe dienares de contra-revolutie is, hebben het zoo ver gebracht." (uit Solidaridad Obrera)

De verkapte contra-revolutie eischte het. En de CNT discussieerde en gehoorzaamde.

"Het Spaansche anti-fascisme drijft nu stuur- en richtingloos heen. Het is treurig, maar het moet hardop worden gezegd. Een hoop uitbuiters van deze situatie wil het stuur naar rechts omgooien en zoo snel mogelijk in de haven van een zoogenaamde vrede binnenlopen, die niet de zogo over het fascisme zou zijn." (zelfde artikel)

noot (2): In het reeds vaak aangehaalde bulletin der IAA lezen we: "Terwijl in andere gebieden van Spanje de zuivering der formaties van fascistische elementen werd doorgevoerd, bleven in Catalonië openlijk fascistische politiemannen in dienst, omdat de minister zich gemeenschappelijk met zekere chefs en officieren tegen een verandering verzette. Tengevolge van deze protectie konden van de commanda tuur Gerona van de Guardia Civil 62 man over de grens ontvluchten. Van de commandatuur Barcelona vluchtten 31 man. Eénige vluchtelingen - de vlucht vond op de 31e Maart plaats, - namen documenten van groot belang mee, waaronder plannen voor de kustversterking. Deze elementen waren echter reeds sinds vier maanden als fascistien aangeduid!" De CNT geeft hier de schuld aan de ontslagen commandant van de politie. Zij is volslagen blind voor het feit, dat hier het systeem de schuld heeft, doordat niet de arbeiders, maar de "democratische" regering de politiecorpsen samenstellen. (laatste zin op blz.14)

De CNT, die er steeds prat op ging het "werkelijke Catalaansche volk" en daarmee het werkelijke "anti-fascisme" te vertegenwoordigen, erkent hier dus zelf haar machteloosheid. Wanneer het "Spaansche anti-fascisme" stuur en richting heeft verloren, wil dat slechts zeggen, dat de CNT niet meer in staat is deze te geven, en zoo buiten staat is gebleken de taak, die hij op zich had willen nemen, te volbrengen.

"Men wil de toekomst van Spanje, de toekomst van het proletariaat, dat zijn bloed in de strijd vergiet, men wil hem versjacheren, versjacheren, tezamen met de internationale democratie en het internationale fascisme. Maar het proletariaat is niet in de strijd getrokken voor de verdediging van een vervalschte democratische republiek, maar voor de zege van de revolutie, voor een nieuw leven, voor de morele en economische omvorming van het land. De contra-revolutie echter wilde de opmarsch van de massa's niet langer dulden, die zich tot de strijd gereed hielden en op de straat gingen, alleen op zichzelf, maar niet op zekere machten vertrouwend, die niets anders willen dan een terugkeer naar het verleden. Hier ligt de sleutel voor het begrijpen van de gebeurtenissen in Barcelona, de hoofdstad van het revolutionaire Spaansche proletariaat." (zelfde art.)

En wie heeft meegeholpen de opmarsch van de massa's te stuiten en de contra-revolutie in het zadel te helpen? De CNT!

Maar ook nu, nu de houding die de CNT tot dusverre innam tot zoo'n volslagen fiasco heeft geleid, kan zij niet op de éénmaal ingeslagen weg terugkeeren. Heel haar organisatorisch apparaat is nu eenmaal ingesteld op de poging om het economisch leven door middel van de vakverenigingen te beheeren, en kan daar ook niet van loslaten, omdat het daarmee zijn eigen doodvonnis zou onderteekenen. Vandaar dan ook, dat ook nu nog de CNT de leuze aanheft, die reeds zoo duidelijk zijn onbruikbaarheid voor de revolutie heeft bewezen:

"Nu meer dan ooit: **VERBOND CNT - UGT. Nu meer dan ooit: ARBEIDERS VAN SPANJE, VEREENIGT U !**" (zelfde artikel)

Ja, vereenigt u, maar niet in CNT-UGT, dat is in het bondgenootschap met de contra-revolutie!

Het anarcho-syndicalisme heeft gefaald.

(laatste zin van noot (2) op blz.13: En zelf laat zij de 400 (en meer) man fascistische Guardia Civil, die door de arbeiders zijn gevangen genomen, vrij!)

Verantwoording ontvangen bijdragen:

Niel 1,23, Th. 20, St. 5, v.d.Z. 5, G.M.5, W.W.5, G.H.7, H.G.7, H.W.50, E.W.L. 25, Bl.5, allen te A. Belg. 4fr., Antw. 10 fr.H.R.Br. te A. 1,25 fr L.S. te A. 25 ct., N.N. te A. 2,-, B.S. 5 ct, M.D. 10, Fl. 25, Elf 25, Glanbrug 2,25, E.v.L. te N.S. 40, Kr. 10, Sch. te A. 10, J. te A. 10, T.Pl. 10, J.Br. 10, J. deBr.12½, M. 10, S.N. 5, T.P. 10, P.H. 20, S.N. 10, J.R. 5, W.G.B. 10, A.Br. 5, v/d. H.5, H.P. 7½.

Voor Buitenland. dienst: v.d.Z. te H. 0,35, B. 2,50.

P. I. C.

PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in diesen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen; om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspartijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!**

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Tiende Jaargang No.: 11. Juli 1937 No.: 1.

WAPENGEWELD EN LEGERLEIDING

NEDERLAAG. Barcelona, 3 Mei, '37. De wereldpers brengt berichten, dat de anarchisten tegen de volksfrontregering in opstand zijn gekomen. Stakingen en schietpartijen in de voorsteden. "Het Volk" spreekt van elementen uit de onderwereld, die de jonge, democratische republiek in gevaar brengen. Maar wie de pers gedurende de afgelopen maanden heeft gevolgd, en weet, wat bij dergelijke konflikten te koop is, weet beter. De buitenlandse informatiedienst van CNT en FAI had er reeds lang op gewezen, welke strijd zich ACHTER het front voltrok. Bij de opstand der generaals waren de Spaanse massa's te hoop gelopen, hadden zich bewapend, en de Franco-troepen uit de belangrijkste gebieden weggeslagen. Dit was niet het werk der volksfrontregering, maar van de zelf-activiteit der brede massa. Zodoende zette in Katalonië meteen de strijd om de onteigening der kapitalisten in.

De daarop volgende periode laat een voortdurende strijd achter het front zien, waarbij de centrale regeringsmacht stap voor stap haar macht zoekt te herstellen en verder te bevestigen, om het kapitalisme in de vorm der "democratische" republiek te redden. Ze ontbindt de arbeiders-komités nu hier, dan daar, anarchisten worden gearresteerd of door de volksfrontpartijen verraderlik vermoord, de arbeidersmilities worden bij de centrale regeringsmacht ingelijfd. Daarmee werden ze tot organen der contra-revolutie, terwijl ze organen der revolutie wilden zijn. Tenslotte maakt de volksfrontregering zich tot een beslissende slag tegen de arbeiders gereed. Ze zendt een generaal naar Katalonië, die met de afsluitende regeringsmacht belast is, waarmee automatisches aan alle zelfstandige aktiviteit der massa een einde moet komen. Maar grote delen der arbeidersklasse begrijpen, waar het feitelijk om gaat, en ze beantwoorden de provokatie der regering met een grote stakingsbeweging, terwijl de aanval der regering om de arbeiders te ontwapenen met verzet wordt beantwoord. De CNT en FAI splijten. De arbeiders voeren de strijd, maar de besturen roepen hen op de staking op te heffen en het gewapend verzet te staken. (Zie Informationsdienst CNT-FAI van 10 Mei '37 No 44).